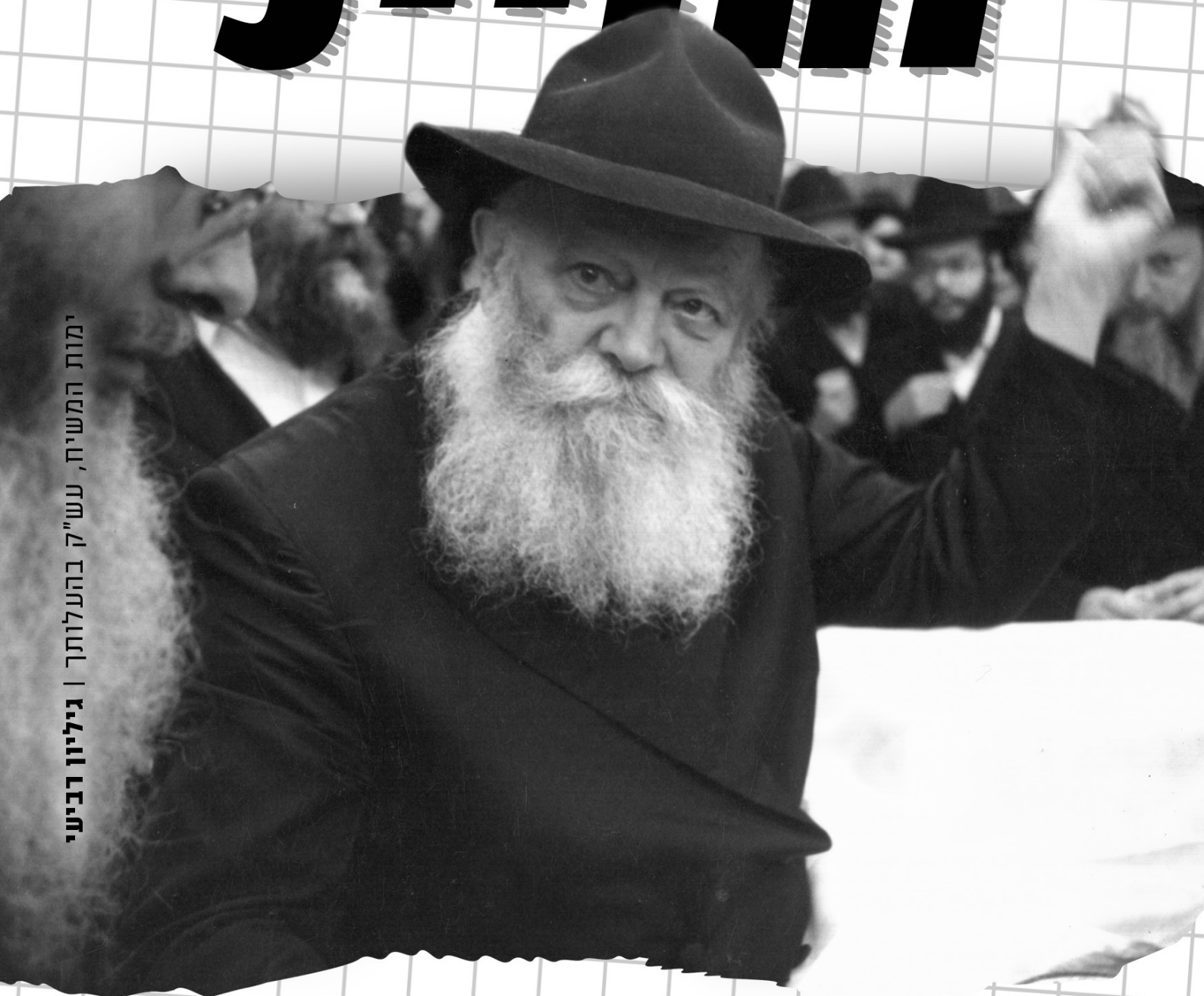




ב"ה

ליוצא למלחמת בית דוד

המחיר



ימות המשיח, עש"ק בהעלותך | גיליון רביעי

נ ק ו ד ת מ ל כ ו ת

ועד"ז בדורנו, אהרן שבדורנו - נשיא דורנו, שגילה את אהבתו לכאו"א מבני ישראל בדורנו זה ע"י ה"קול קורא"ס" בענין הגאולה (שדרש שיפרסמו זאת בכל מקום ומקום, עד שגם כאשר פוגשים יהודי אחר - פועלים ומשפיעים עליו, עד שהדברים המבוארים ב"קול קורא" יחקקו לגמרי בלב כאו"א מבני ישראל). והעיקר שהולכים ב"דרך ישרה" והברורה ולא בדרכים עקלקלות ועקומות להיכנס לשקו"ט וספיקות מתי יהי' הקץ, ותמורת זאת נעשה תיכף ו"מיד" "ממש" קץ הגלות בגאולה האמיתית והשלימה.

שיחות קודש ה'תנש"א ע' 324 . בלתי מוגה

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד



היה זה בשנת ה'תנש"א. חורף שבו כולם עסקו באימים של עירק והעומד בראשה, הצורר סאדאם חוסיין. ימי ערב פרוץ מלחמת המפרץ. על מרקעי החדשות מופיע שוב ושוב באיום על מלחמה כימית וביולוגית. הפחד אפף את תושבי ארץ ישראל כשממול נשמעים דבריו בוטחים של הרבי שליט"א מלך המשיח "ארץ ישראל היא המקום הבטוח ביותר בעולם" באותה תקופה למדתי בישיבה בכפר חב"ד וביום בהיר אני מקבל טלפון מהרב ציק בו הוא מבקש שאתחיל למסור שיעור לעולים חדשים שבאו באותה עת מרוסיה. (אחד הדברים שהרבי שליט"א מלך המשיח מאוד ביקש באותם שנים,

הוא לקרב ליהדות את יהודי רוסיה שבאו בהמוניהם לארץ הקודש והרב ציק היה אחד הפעילים הבולטים בנושא זה) אמרתי לו שאינני יודע רוסית והוא שאל האם לגמגם אני יודע... עניתי "אני יודע פחות מלגמגם", אך הוא לא הרפה ואמר: בא ותתחיל ללמד בבית חב"ד שיעור בתנ"ך ליהודי רוסיה. הגעתי מספר שבועות רצופים

השיעור היה די-מצחיק כי אף אחד כמעט לא הבין אך הוא עודד אותי בחוויה שהשריש בי, כי בעצם הגעתם לבית חב"ד יש בו את אפקט ההפצה.

באותה תקופה הייתי מיודד עמו ואף באחת הפעמים בשעת לילה מאוחרת לנתי בביתו. אז, כשהתכוננתי באישיותו החסידית היה נראה לי כי הקו שלו בהתקשרות לרבי היא להיות שקוע דווקא בפרטים הקטנים ביותר, כדוגמא חשתי זאת כשהיינו נוסעים במונית ממשדרו לביתו כשמרגע הכניסה למונית עד רגע היציאה היה מוקדש לחלוטין לדיבור ושיחת השפעה על הנהג שיניח תפילין וכו'. בשנים מאוחרות יותר כאשר התוודעתי ליכולת ההשפעה

הציבורית המיוחדת שלו ובפרט בתקופה שהיה כל כולו חדור בשליחות היחידה בשיא השטורעם הבנתי שהוא זוכה לקיים את רצון הרבי מלך המשיח שליט"א להיות שקוע בהכל ממש. בתור דוגמא לכך - לפני כמה חדשים הוא התוועד עם תמימים, חשבתי שישוחח איתם על מה שרגיל לדבר בציבור, אך עם התמימים הוא דיבר בקאך מיוחד על ענין של לימוד התורה ומתוך הקפדה על שמירת הסדרים ולהרדם מתוך לימוד. זו גם תכונה שהרבי מחנך אותנו עליה. להיות שקוע בהכל. לא רק בקו אחד.

גם בנושא הקיצוניות. אכן הרב זמרוני היה אדם קיצוני, אך קיצוני בכל התחומים. לצד קיצוניותו וקנאותו הרבה בכל נושא של משיח וגאולה ונצחיות חייו של הרבי מלך המשיח שליט"א הוא גם היה קיצוני מאוד בגישה של אהבת ישראל אין סופית לכל יהודי באשר הוא.



והחי יתן אל לבו, גם עלינו מוטלת החובה למזג יחדיו את העקשנות והדבקות בדבריו של הרבי מלך המשיח שליט"א אודות הנבואה וזהות הגואל ובאותה מידה של עקשנות ודביקות ועד למסירות נפש ממש בנושא אהבת ישראל האין סופית, לימוד התורה של תמימים כמו שהרבי שליט"א דורש "שגם בשינה יחלום על לימוד התורה", עיסוק בים של מבצעים בלי גבול, אך ביחד עם הגבול - "הגבלה עצמית" כלשונו של הרבי מלך המשיח - של סדרי הישיבה. ובכך אנו מגלים את מלך המשיח בעולם כפשוטו ממש, שהרי זה בדיוק המצב של ימות המשיח - 'ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים' כהסברו של הרבי שהאדם אין לו 'מציאות' וכל מציאותו הוא "דעת את ה'".

לזכות נ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח להתגלותו המידית לעין כל.

דעת נ"ק אד"ש מה"מ בנושא: תפקידו של תמים בקיץ

אלפי ילדים יהודים

מעולם לא הי' מצב כ"כ כשיר "לכבוש" את העולם בתורה ויהדות בדרכי נועם ודרכי שלום, כיון ש"כל הארץ לפניך" (לא רק ארץ ישראל, אלא גם חו"ל), ובאופן ד"ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה". בכל מקום ומקום (אפי' בברוקלין, בניו יורק וכיו"ב) ישנם אלפי ילדים יהודים שאינם מקבלים שום חינוך יהודי, ובכדי לקרבם ולהעניק להם חינוך יהודי אין צורך בשום מלחמות. ועד"ז בשאר עיני יהדות. ולכן צריך להכריז בפני כל היהודים, ובמיוחד בפני תלמידי תומכי תמימים אותם חינוכו רבותינו נשיאינו והדריכום (ומסרו את נפשם על כך) - שיצאו ל"מלחמת בית דוד" להביא את משיח צדקנו, ושיגדלו להיות עסקני ציבור ושלוחים: היו שלוחים ולכו וכיבשו את העולם ביהדות! ואין הדבר תלוי אלא ברצון.

מדובר בבחורי ישיבה

הרי יש צורך לחזור ולפרש כל דבר שוב, ובפרט כשמדובר בקדשים . . . מדובר הרי בבחורי ישיבה, העוסקים בתורה, שכל אחד אצל עצמו חשוב כ"קדשים" או (עכ"פ) כ"קדשים קלים", ממילא יש צורך לחזור ולומר שתביעת הרבי שבני הישיבות יסעו בזמני חופש הקיץ להרבצת התורה והחזקת היהדות למקומות אחרים או אפילו באותן ערים עצמם, העיקר: שיצאו מד' אמותיהם ויפיצו תורה ויהדות - תביעה זו מופנית היתה לא רק כלפי תלמידי ישיבותיו, אלא הדבר שייך גם לתלמידי שאר הישיבות.

אם ליעיבת קיץ נותנים אישור...

אם יש צורך לקבל על כך רשות (מהנהלת הישיבה) הרי זה כבר ענינם, אם יבקשו רשות מסתמא יקבלו - בקל וחומר: שהרי נותנים רשות לנסוע ל"קעמפ" (מחנה קיץ) למשך ששה-שמונה שבועות, ומכל-שכן שיתנו רשות לנסוע לשבועיים-שלושה ל"הבריא" יהודים ברוחניות, וממילא ייעשו הם בריאים בגשמיות. נעשים מוחו ולבו זכים אלף פעמים ככה

תביעת הרבי

ממילא יש צורך לחזור ולומר שתביעת הרבי שבני הישיבות יסעו בזמני חופש הקיץ להרבצת התורה והחזקת היהדות. חינוך הכשר לילדי ישראל בקיץ יומשך בגלוי בני חיי ומזוני רויחי יה"ר שתהי' התחלת הדעי קעמפ (מחנה יומי) בשעה טובה ומוצלחת בגשמיות וברוחניות, וינצלו ימי החופש, אפילו ע"פ חוקי המדינה, מלימודי חול - בשביל להחדיר בכל אלו אשר בהדעי קעמפ ועל ידם למשפחותיהם, רוח טהרה ורוח יראה אהבת השם אהבת התורה ואהבת ישראל . . . ובודאי שיומשך גם שכר המתעסקים והמשתדלים בזה בגלוי, בהמצטרך להם בבני חיי ומזוני רויחי.

מתוך: אג"ק חט"ו אגרת ה'תקס"ב, משיחת י"ב תמוז ה'תש"א משיחת כינוס השלוחים ה'תשמ"ז

דעת עילוי





לו כ"ק אדמו"ר שליט"א: "עס ווענט זיך אויב מ' לייגט זיך שלאפן פון קריאת שמע שעהמ"ט, אדער פון א כרס מליאה" (= תלוי אם הולכים לישון מתוך אמירת ק"ש שעהמ"ט, או מתוך כרס מליאה)

הרה"ת ר' שניאור זלמן שי' גורארי' סיפר שלאחרונה חלם חלום אודות כ"ק אדמו"ר הכ"מ ויבלחט"א כ"ק אדמו"ר שליט"א בנוגע לענין הנשיאות כו', ושאל את כ"ק אדמו"ר שליט"א באם יש ממש בדבר וענה

דעם רבי'ס שפראך



ווייניקער.

או שהם יודעים קצת יותר או קצת פחות.

במילא איז וואס קומט מיר ארויס און וואס קומט אייך ארויס,
במילא מה יוצא לי ומה יוצא לכם,
אז ס'בלייבט א שאלה, און דער אויבערשטער איז מעכב,
שנשארט שאלה והקב"ה מעכב

רחמנא ליצלן, הי' לא תהיה, אפילו נאך א רגע מערער,
רחמנא ליצלן, הי' לא תהיה, אפילו עוד רגע יותר,

די גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו"
את הגאולה באמצעות האמיתית והשלמה

בב' אדר תשנ"ב נרצחה על קידוש ה' מרת לאה פעשא לאפיין בשכונת המלך. להלן קטע משיחת הרבי שליט"א מלך המשיח בט' אדר בקשר עם סיום השבעה:

און ניטא בא וועמען צו פרעגן די שאלות, ואין אצל מי לשאול את השאלות,

און די אלע וואס געפינען זיך דא וכל אלו הנמצאים כאן

- איז אדער זיי וויסן אזויפיל ניט אזויפיל וויפל איך וייס ניט,

- או שהם לא יודעים באותה מידה שאני לא יודע,

אדער זיי וועסן א ביסל מערער אדער א ביסל





לפני כחודש כתב הרב גינזבורג, המשפיע של הישיבה, מכתב לרבי מלך המשיח שליט"א אודות התמימים, והרבי ענה כי רצונו הוא שהתמימים שביקרו אצלו יתוועדו ויספרו "באותיות שלהם" את מה שקיבלו וראו.

הרב גינזבורג הסביר, כי המשמעות של "באותיות שלהם" היינו כפי שהכוחות שהתקבלו ב770 הפכו להיות חלק מאתנו.

דחג השבועות, אלפים של בנים נאמנים, מביטים כולם אל נקודה אחת, מאמינים ומצפים. רבי תתגלה! כוס של ברכה, הוי כוס של ברכה! אילו רק זכינו לראות! מרגישים שהרבי מלך המשיח שליט"א מעודד בכל עוז את שירת "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעלם ועד", מחייך, מניף את ידיו ומחלק כוס של ברכה לכולם. הגאולה כבר פה, מרגישים, רק..

ליל שבת, שירת-ריקוד 'לכה דודי' שמתחלף באמצעו למנגינה טהורה של 'יחי'. שירה וזעקה שחדורה במבצעים של יום שישי, בחסידות של הבוקר. הרבי שליט"א מלך המשיח מתגלה פה מיד עכשיו, חשמל גאולתי באוויר שמאיים לפרוץ את אותן "גגין שלא נתקדשו".



האש חודרת לכל פרט, ה'עצמות ומהות בגילוי' מחלחל עד שגם משימות היום הפשוטות אצל הרבי, לימוד גמרא, מקווה, קפה של בוקר, ואפילו שיחת חולין, שוחות באלוקות. אם כן השהות בבית חיינו היא העצם - עוצמות קדושה דרך חלוקת דולרים, כוס של ברכה, תפילות עם הרבי - והכל בלי לראות בלי לשמוע את כל זה עלינו להביא "באותיות שלנו" מ770 לתומכי תמימים והביתה, כי התכלית היא הפעולה בעולם ולכל רצוא - מה לעשות - יש שוב. לנקז הכל לסדר עיונא, לסדר גרסא, למבצעים מידי יום בהפסקת צהריים ולעזרה לזולת.

השהות בבית חיינו היא ה"עצם", תפקידנו להביא זאת "באותיות שלנו"

רבי תתגלה - "באותיות שלנו"!

מה בעצם אפשר כיום לכתוב "באותיות שלנו" על הנסיעה לשדה התעופה עם נהג מונית ישנוני? על התוועדות תוססת איתו שהניבה החלטה טובה? מה אפשר לכתוב "באותיות שלנו" על האוכל והשינה בבית חיינו? על אש"ל רוחני וניסי שכל יום וכל ארוחה היתה בהשגחה פרטית מיוחדת? מה בעצם אפשר לכתוב "באותיות שלנו" על התפילות עם הרבי מלך המשיח שליט"א? שלמרות

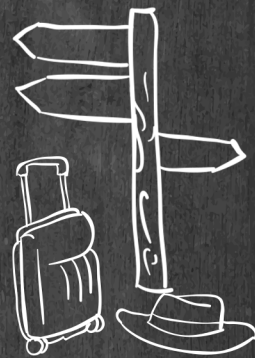
שלא רואים ולא שומעים בכל זאת הכוחות ניתנים בלי גבול ממש בלי שום שינוי כלל? מה עוד אפשר לכתוב 'באותיות שלנו' על שלושה ימי קדושה רצופים? שלא טעמנו טעם שינה? על מבצעים בלי גבול במהנשן, בסבאווי ובכל מקום שכן אנוש נמצא? על התהלכה והחזרה מההלכה?

אולי בעצם כן. אולי זה מה שיש לנו לספר מ770 ב"אותיות שלנו". את כל הפרטים הקטנים, את ההתמודדות שכולה נקודה אחת: עצם עצם עצם איך קיבלנו זאת "באותיות שלנו".

אלוקות מוחשית למרות שלא רואים אותה. למרות ההעלם והסתר העצום שלא היה כמוהו. עומדים בהתוועדות של הרבי מלך המשיח שליט"א ביום שני

החייל

/ סיפורו של 'תמי'



פרק וביעי

י"ט אלול

הכל חזר על מתכונתו.

הישיבה האיכותית 'תומכי תמימים עיבל' עם הצוות המובחר בליובאוויטש - ראש ישיבה גאון, משפיע ראשי העובד והמחנך ר' זלמן, משפיע שיעור א' חכם מחוכם וירא שמים ר' זעליג עם צוות רמי"ם שלוחים ומשיבים בנגלה וחסידות והמדריך הנוקשה שאיש לא עובר אותו - דובי.

ההתנהלות והשלווה המאפיינת את הסניף הזה חזר לימים-ימימה אם כי באיחור.

דביר נגבי עזב - - -

דובי המדריך אפילו סינן יותר מפעם אחת 'ברוך שפטרני' וכשפלט זאת ליד מענדי משרקי הוא מיד הסביר את עצמו "זה יותר טוב לראש ישיבה, הוא לוקח כל דבר ללב. לא טוב. שיישכח ממנו וזהו".

'אפילו השיעור כללי של הראש ישיבה חזר לעצמו' התבטא הלמדן של הישיבה רועי יצחקוב.

רועי זה יודעי דבר אומרים שעבר על הש"ס ויש אומרים שגם על הירושלמי. הוא מתמצא בלקוטי שיחות למדניים ואף יודע פרק בחסידות. סוגיית 'קו ורשימו' שגורה אצלו ואפילו הוא כתב פעם פלפול בסוגיה שהקפואסטר'ס התנגדו לחידושו של הרבי מהר"ש שבאותיות הרשימו לא נגע הצמצום (יש בחורים שמתייחסים אליו מאד בקרירות כי את הפלפולים שלו הוא כותב בקובצים בלי 'יחי אדוננו' ולכן אפילו אצל לייבוש קופרמן יש בזה איזה טעם לפגם "נו, בכל זאת לנו יש את הקובצים שלנו למה להוסיף חיות?"... "אצל לייבוש קופרמן", מגיב רועי, "משיחיסטיות זו מפלגה לכל דבר ומשיחיסט זו לא

דרך חיים ואמונה אלא משמעו חבר מפלגה").

רועי יצחקוב היה מונה את חודשי ושבעות השנה לפי השיעורים כלליים. היה לכל שיעור כללי מספר וזה הספיק כדי לדעת מה תוכנו. ואת השיעור כללי הראשון בשנה זו התחיל למנות רועי מהיום שדביר נגבי עזב, "עד אז זה היה דיוקים בדבר מלכות כדי לרצות את דביר נגבי. אולי באמת הראש ישיבה רצה לקיים בהידור את הציווי "אלמנה ויתום לא תענון", אבל שיעור כללי זה לא היה".

כשמגיעים בחורים בעונת הרישום להרשם, רועי מסביר ללמדנים שבהם את החידוש המיוחד בשיעורים כלליים של הראש ישיבה ר' יודל. "אצל ר' יודל הענין ש"כל התורה הוא ענין אחד' ניכר אצלו בתכלית. ההגדרות של 'נזיקין' של 'חיובים' של 'איסורים' הם מופשטות בלי קשר ל'בבא קמא' או 'חגיגה' ואפילו 'מורה נבוכים'". מתלהב רועי.



"השיעור הראשון מניח את היסודות לסוגיה.

השיעור השני מנמק את היסודות. השיעור השלישי מדגים את היסודות. השיעור הרביעי מביא לכך ביאורים מתוך פשט הסוגיות וכך הלאה והלאה עד סיום הזמן".

רועי נוהג לומר כי הראש ישיבה נקרא 'יהודה' ורואים שהוא בונה את מערך השיעורים כלליים כמו בספר 'שערי יהודה' של הראש ישיבה של תומכי תמימים באוטווצק הגאון החסיד ר' יהודה עבער. גם שם סימן א' הוא יסודות והסימנים הבאים ממשיכים לפתח את היסודות לפי התקדמות הסוגיה.

דרך מעניינת יש לראש ישיבה בהתייחסות ל'תורתו של הנשיא' כמו שהוא אומר בשיעורים [ב'תקופת

דביר' הוא היה אומר: 'בתורתו של משיח']. "ישנם רמזים שחושבים שהם ימצאו במפתחות של לקוטי שיחות מראה מקום לסוגיה הנוכחית ואז ידברו על זה ואז הם לא מוצאים אז מחפשים באוצר החכמה איזה חצי מילה מהסוגיה", אומר בגאווה ובהתנשאות רועי יצחקוב, אך הראש ישיבה שלנו דרך אחרת לו הוא לוקח מהרבי [כך הוא אומר בהברה ישראלית. לא הרעבע ולא הרעבע שליט"א ולא מלך המשיח. ועל כך טינת רבים עליו] את ה'מהלך' של הסברא, את צורת השאלות אפילו משיחות ללא כל קשר לנושא המדובר".

"זה העומק של כל התורה חדורה במשיח", ממחר רועי להדגים למשיחיסטים שבישיבה שמתלוננים מדוע כל השיעור כללי אינו מלקוטי שיחות, כמו ר"מ פלוני אלמוני. עדיין בפי כל מהדהד אותו ויכוח קולני שבו רועי יצא מכל כליו. היה זה בעיצומו של אלול לפני כמה שנים כאשר בחור מיוחד ועמקן שוכנע על ידי צוות שלם של ישיבה אחרת לעזוב בסוף אלול את תומכי תמימים עיבל לטובת ישיבתם. אחד מהבחורים ניסע להסביר לאותו בחור כי ר' יודל בשיעורים כלליים יותר אומר יסודות של עצמו ולא מביא הרבה מראי מקום מהרבי שליט"א מלך המשיח". רועי יצחקוב 'נכנס בו' בכל הכוח והצרחות זכורות לעובדי המטבח כי תוך כדי ויכוח נפל השולחן שעליו היו מונחים הקערות המרכזיות של ארוחת הצהרים והיו צריכים לבשל שוב!

אצל המשפיע ר' זעליג, רועי זה אינו נחשב לכולם. ר' זעליג מאחורי הקלעים לחם שלא יכניסו אותו כמשיב שיעור א' בעיונא "הוא אטום ריגשית. זה לא חסיד". מתבטא ישראל כהן וכולם יודעים שאין בפי ישראל כהן אלא מה ששמע מר' זעליג. שהרי הוא מצד עצמו אין בו מאום חוץ מלצטט דברי ליצנות ששמע [או ראה, רחמנא לישזבן] במקורות לא טהורים.

יענקי הניג מאד מחזיק מרועי יצחקוב [מלבד השם 'רועי' שמאד צורם לו ולכן הוא מבטא אותו בחוילם אשכנזית-פולנית]. לדבריו כך הוא צייר את כל התמימים שיהיו מונחים ב'נגלה' כמו שהרעבי שליט"א [כך אומר תמיד. רק לפעמים בודדות מוסיף 'מלכנו משיחנו'] רוצה ומראה דוגמא חיה.

גם מיענקי הניג המשפיע ר' זעליג לא מחזיק. ישראל כהן אומר שיענקי הניג הוא טווס אשכנזי שמתפאר בפיאותיו אך בתוכו הוא חלול. בשנה הראשונה לכניסתו של יענקי הניג לישיבה כבר בח"י

אלול הראשון המשפיע ר' זעליג לעג עליו והקריא בהתאמה כדרכו מילה במילה את אגרתו של הרבי הריי"צ למשפיע ר' שלמה זלמן הבלין שהפולנים הם אוהבים את עצמם והם עגלגלים באישיותם. כשר' זעליג הקריא זאת הוא חיקה את תנועותיו של יענקי הניג ואת הדרך בה מסלסל בפיאותיו ומתנדנד בתפילתו לכל חיוכיהם של התמימים. לכן מתנזר יענקי הניג מהתוועדויותיו של ר' זעליג ונמשך אך ורק להתוועדיות של המשפיע ר' זלמן.

זה השיח הנורמלי בישיבה. אלו הם נושאי הדיון ותחומי העניין.

אצל מענדי משרקי למשל, השנה סובבת סביב ההתוועדויות של המשפיע ר' זלמן. סביב הפעולות באת"ה וסביב עזרה לחלשים. גם מענדי משרקי לא נמשך כל כך להתוועדויות של המשפיע ר' זעליג, אך כשהוא נמצא הוא יושב בביטול ומקבל באהבה את כל הצלפותיו של המשפיע ר' זעליג לכל צחוקו הגס של ישראל כהן... באחת ההתוועדויות הללו לילה שלם צעק ר' זעליג כי מענדי משרקי כל כך מחזיק מעצמו עד שאינו קולט אפילו שיש 'זולת' "כל מה שאתה עושה נובע רק מאהבת עצמו... אתה הדוגמא הברורה לסיום פרק א' בתניא שלגרמיהו עבדין!". יומיים הסתובב מענדי משרקי בכמעט דיכאון עד שקיבל על עצמו החלטה יוצאת דופן - לקחת את ישראל כהן ולהשקיע בו ודווקא בסדר הכי קשה - סדר עיונא! מאז הם ידידים. לא חברים, אך מסתדרים.

"החברותא של משרקי וישרוליק [כך הוא קורא לישראל כהן] בשמו הפרטי ובלשון חיבה ולמענדי משרקי רק בשם המשפחה] מלמדת את תיאוריות הנדנדה", אמר המשפיע ר' זעליג, "תיאוריית הנדנדה אומרת שכאשר יושבים שני אנשים אחד רזה ואחד שמן על נדנדה משני צדדים בסופו של דבר הם יעלו וירדו באותה רמה שווה בדיוק. זו חברותא אמיתית כשזה נופל, זה קם לעזור". משרקי נפגע מאד מהתיאוריה. בסתר ליבו כאב "אני צריך את ישראל כהן? הרי יכולתי ללמוד עם יענקי הניג, אפילו עם לייבוש קופרמן עדיף, איך הוא מדבר עלי?" אך הוא שתק והפגיעה היתה בלב. גם את רועי יצחקוב הוא 'לא סבל'. אולי בתוכו קינא לראותו מצליח לשבת שעות על גבי שעות ליד ספרים ולסכם ולכתוב ולהיות נושא לימודי בישיבה. בעצם גם רועי יצחקוב לא סבל אותו בכלל. אם כי כשהיה עובר מפעם לפעם לידו היה מחייך, אך בתוכו אפילו בז לקטנוניותו.

בהכל, כמו שדובי המדריך אומר?"

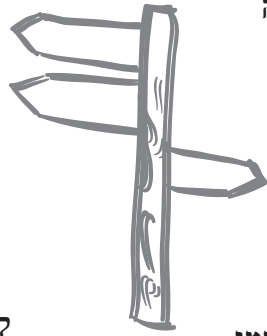
האלול הזה היה קשה למענדי משרקי. "כולם בעצם נגד כולם. הכל ישות..." הוא הרהר לראשונה על דברים ששמע מלייבוש קופרמן על הצוות. תמיד כשלייבוש היה זורק כמה מילים על הנעשה בהנהלה, מענדי משרקי היה צועק את מה ששמע שוב ושוב מהמשפיע ר' זלמן "הקשר של הרבי שליט"א עם התמימים והקשר של התמימים עם כל הרביים זה רק דרך ההנהלה! מי שמרהר על ההנהלה בעצם מהרהר על הרביים בעצמם!". מענדי משרקי לא רק קיבל זאת בקבלת עול, הוא הבין זאת בכל נימי נפשו. הוא ידע היטב כי כל הפטפטת וההרהורים פה ושם על ההנהלה נובעים רק מיצר הרע, רק כי תמים מנסה להתיר לעצמו משהו. היתה תקופה כשהיה בשיעור א' שכל פעם כשכתב לרבי שליט"א על לבטים והחלטות טובות זכה לקבל באגרות קודש תשובות ברורות וכולם היו על התייעצות עם ההנהלה. זה מאד חיזק אצלו כי ההנהלה היא אכן בא כוחו של הרבי ושל כל הרביים.

המשך בעמוד הנוסף

פעם כשהשתפך מענדי משרקי בפני הטבח יחיאל על כל המצב החברתי, אמר לו יחיאל בתמימות: "אה, זה ממש כמו בתיכון... בדיוק הדמויות שנמצאות כאן היו אצלנו בתיכון. תבין כל חברה בנויה מאותם מרכיבים, פשוט כאן זה עם הכובע והחליפה ושם זה עם תסרוקת. לא חידשתם כלום".

משרקי נפגע והודעזע. "הוא לא מבין כלום יחיאל הזה", חשב לעצמו. "הנשמות של תומכי תמימים נבחרו בקפידה", נוהג המשפיע ר' זלמן לצטט את המשפיעים הקודמים, "רק חיצון כמותו שלא מבין כלום באלוקות יכול לומר כאלה דברים", פסק לעצמו בלהט והסיט את הרעיון מראשו.

אך מפעם לפעם כשהמריבות האישיות בישיבה לא פסקו, דברי יחיאל חזרו לאוזנו. הוא שם לב כי הוא עצמו גם בעל ישות לא קטנה. גם הוא דוחה ומסנן בחורים פשוטים משיעור א'. לפתע בלילות הוא מצא את עצמו שוב מהרהר בדביר נגבי. "מה רצינו ממנו, בסך הכל הוא קשור לרבי בעצמו. הוא לא גדל בבית דתי והוא בא בתמימות. אולי זה הכל ישות, כמו שהמשפיע ר' זעליג אומר? אולם ר' זעליג עצמו לא מחזיק מדביר נגבי, אבל אולי גם המשפיע ר' זעליג בעצמו לא צודק



מה שאין כן!

הרב שניאור זלמן

פעם אמירת חסידות היתה באריכות ובלי כ"כ קשר לזמן בו נאמר המאמר ובקושי היו מדברים על עצמות וכידוע שגם אצילות היה כותב אדה"ז רק אצי' ובוודאי שלא היו מזכירים נגלה בתוך מאמרים והעיקר היה מאמרים ולא שיחות ובאופן שהיה קשור יותר לגילויים.

ובדור השביעי אמירת חסידות היא בד"כ בקיצור, ומאד קשור לזמן, ומוזכר 'עצמות' כמה פעמים כמעט בכל מאמר, ויש הרבה מאמרים שקשורים לאיזה עניין בנגלה, כמו מלוקט ד' ד"ה בחודש השלישי שכל המאמר מיוסד על שאלה בתוס', ובכלל הרבי מלך המשיח שליט"א הפסיק באמירת מאמרים. שהשיחות הרבה יותר קשורים לנגלה ולעולם ולתאוה של דירה בתחתונים ובאופן שקשור יותר לעצמות.

הידעת?

א. בחודשים שלאחר הסתלקות כ"ק אדמו"ר הרשב"ב, נכנס א' מזקני החסידים להשתטח על ציונו הק'. לפתע ראה אברך צעיר המשתטח על הציון בבכיות נוראיות, מתוך עומק הלב.. "אברך", סנט בו בפליאה, "יהודי שכמותך צריך שיהיה לו רבי!" ענה לו אותו אברך, שהיה הרבי הריי"צ אך החסיד לא הכירו, "אם הייתי יודע איפה יש רבי, הייתי נוסע אליו עד סוף העולם!"...

1. סיפר ר' שמואל שפיצער: "בתקופה בה יצא הרבי שליט"א מלך המשיח בקריאה לכבוש את העולם בסיסמת "ופרצת", "הייתי אז ילד. יום אחד עמדתי מול בית משיח 770, וראיתי את ר' איצ'ה שפרינגער שהיה אז בחור ב770, הולך על המדרכה, כשלפתע הגיע לקראתו מהצד השני חברו, ר' גרשון מענדל גורליק. ואז, ממש בספונטניות, ברגע שנפגשו מבטיהם של שני החסידים - הם קראו יחד בשמחה - "ופרצת!" תוך כדי תנועת עידוד נמצרת בידיהם, והמשיכו איש איש לדרכו.....



כלים - עולם העקודים, בדוגמת כוחות האדם הכלולים
בנפש - כוחות ההילויים העצמיים, משל לצור החלמיש
אבן שאפשר להפיק ממנה אש, אך אין בה שום מציאות
של אש, לא בגלוי ולא בנסתר. כך הוא הדבר בנפש האדם
- שאפילו נפש פשוטה לגמרי, ללא שום ציור של אהבה
ויראה יש בכוחה להפיק מוחין ומידות. ולמרות שזה
מידות מנוגדות, כשנמצאות יחד בצור החלמיש אין זה
סתירה מאחר ואינם נמצאים כמציאות וישות נפרדת אלא
כולם בביטול גמור ונותנים מקום א' לשני כמו שתשים
צור החלמיש בקערת מים עצם האש שקיימת שם זה לא
תכבה את האש שקיימת שם.

אורות - לעומת זאת בעולם הנקודים כל ספירה היא בפני
עצמה ומגלה את עצמה בשיא העוצמה בלי שום נתינת
מקום לזולת ואז נוצר "פיצוץ" של תהו. אולם ענין זה הוא
לא מפני שהספירות "מלאות" בישות ח"ו כי מדובר
בעולם שכל כולו אלוקות, אלא כל ספירה באלוקות שהיא
מבטאה את ההתקשרות. כל ספירה באלוקות "בטוחה"
שהיא זו המבטאת את ההתקשרות העצמית האמיתית
לקב"ה, ומזה נוצרת מציאות "יש" למעלה. היתכללות
תתכן רק בעולם התיקון, בו כל הספירות מרגישות ביחד
את הנקודה שלמעלה מכל הציורים שלהם, את רצונו ית'.

יש מעלה באורות של תהו - לכל ספירה יש מציאות
לעצמה ויש מעלה באורות של תיקון שלמרות ודווקא
בגלל שבתיקון הספירות הם יותר חלשות הם יכולות
להתכלל אחד בשני.

בהבאת הגאולה הרבי מלך המשיח שליט"א דורש אורות
דתהו בכלים דתיקון, שאת כל האורות של התהו בנקודת
ההתקשרות של כל אחד כעובד שעניינו תפילה, כמפיץ
שענינו מבצעים ואצל משכיל שענינו לימוד חסידות
ובעל נגלה, יכניס בתיקון שזה הביטול לרבי מלך המשיח
שליט"א, איך שהרבי שליט"א מלך המשיח רוצה שילמדו
בנגלה בשיא השטורעם, שיצאו למבצעים בשיא
השטורעם ושיעבדו את ה' בשיא השטורעם, הכל אך ורק
לפי רצונו ית'. וזה פועל את ההתגלות המיידית לעין כל
בגאולה האמיתית והשלמה תכף ומיד ממש למטה מעשרה
טפחים, שגם ענינה הוא אורות דתהו בכלים דתיקון.

בגאולה יתגלה בגלוי ממש, מה שמבואר באגרת הקודש
סימן כ' כי 'איהו וחיו חד איהו וגרמוהי חד בהון'. היינו
שהכלים והאורות מאוחדים לגמרי עמו יתברך. שאכן כן
אין להם כל 'מציאות' אפילו בדקות דדקות. וממילא
האורות דתהו והכלים דתיקון שניהם כאחד יגלו ענין
אחד ויחיד - עצמותו יתברך. אחת הדוגמאות לכך הוא
'מקום ארון אינו מן המידה' שיהיה נמנע הנמנעות במקום
הגשמי וכן הענין המתבאר בחסידות ש'הנשמה תהיה
ניזונת מן הגוף'. ועוד.

ויהי רצון שימצאו מכם אחד, שתיים, שלושה, שיתעקשו
לפעול את הגאולה האמיתית והשלמה באופן של אורות
דתהו בכלים דתיקון.

(נכתב מתוך שיעורי הרב
גינזבורג ע"י הת' יהונתן שי' לביאני)

במענה למכתבו



במענה לגליון החייל השלישי כתב כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א (ח"ו, ע' קנ"ב):

הנהלת הישיבה ות"ת בספריא כפר חב"ד ה' עליהם יחיו שלום וברכה! בנועם קבלתי כ"ו גליונות בצירוף תמונותיהם
של הנהלת הישיבה ות"ת והתלמידים שיחיו, שהכרת פניהם ענתה בם כי זרע בירך ה' חמה. ראיתי בהגליונות אשר
בשורת השאלה: כשרונותיהם בנגלה ובדא"ח לא נרשם מאומה, וכנראה אשר זהו מפני שחושבים שבהגיל שלהם עדין
מוקדם ללמוד חסידות... הנה לדעתי היה מהנכון אשר כל אלו שהגיעו לגיל י"ב שנה יש להתחיל עמהם למוד החסידות.

החייל - המשך

משהו התחיל להיות אפרורי בישיבה. אולי בעצם תמיד
הישיבה היתה אפורה ורק בגלל דביר חדר לזמן מה
צבעוניות? כולם חיכו כמו בכל שנה להתוועדות בה"א
הידועה. ההתוועדות של מוצאי שבת סליחות. זה לא
המשקה שר' זלמן לוקח בשופי.

אך כאן לפתע אחרי 'מעשה דביר נגבי' משהו בתוכו
נסדק. "למה המשפיע ר' זעליג נגדו?" ואולי בעצם
המשפיע ר' זעליג בכלל לא נגדו זה רק ישראל כהן מפיץ
זאת. אבל איך המשפיע ר' זעליג מרשה לו לומר דברים
כאלה?

משרקי הודעו... הוא יצא מהישיבה. התיישב בחורשה וזו היתה לו אחת הפעמים הבודדות שהוא לא היה יכול לסבול את הישיבה ואולי את עצמו - -

המחשבות עפו וחיברו מילים שנשמעו במהלך החודש והעינים הצטעפו...

"עשינו כאן עוול לבחור... כולם כאן בעלי ישות. אולי גם אני בעצמי... בעצם דביר כן מיוחד... איך ביזו אותו... איך ישיבה שלמה במשך חודש אלול כהכנה לנסיעה לרבי מלך המשיח שליט"א בזה ליתום ולעגה לו... חיכו שרק יברח... מי זה בכלל רועי יצחקוב... מי זה בכלל לייבוש קופרמן... ישות. ישות. ישות. והמשפיע ר' זעליג?..."

ישראל משקר בשמו!

המשפיע ר' זעליג הוא מההנהלה!

וזה קודש קודשים!

צריך ביטול!

צריך ביטול!

צריך ביטול!

זה הרי עיקר החסידות!

אך משהו פרץ הכל... הוא חש שהוא על סף בכי... לפתע העינים של דביר הצמוק הצטעפו מול עיניו. הוא היה נראה כה חלש ודחוי - -

"דביר אין לו בית כמו שיש ללייבוש קופרמן... אין לו משפחה בכלל... הם רודפים אותו... הוא בסך הכל מחפש קצת חום ואמת ומצא זאת בספר הזכרונות בדמותו של רבי ברוך, אביו של אדמו"ר הזקן. אולי אולי בעצם בגלל שגם רבי ברוך היה יתום מהוריו אז דביר התחבר אליו... נרקסיסט? מה זו הפסיכולוגיה הזו של לייבוש... זו רשעות לשמה!

משרקי דמע. וצבט את עצמו "איך ביזיתי אותו כשראיתי שחושב שהוא רבי ברוך... ראש הישיבה צודק. אלמנה ויתום לא תענון".

בצעד מפתיע מענדי משרקי החליט ברגע אחד נועז:

"אני השנה גם לא יבוא להתוועדות מוצאי שבת סליחות עד שלא אסע לחפש את דביר נגבי ואבקש ממנו סליחה על ישיבה שלימה שרדפה אותו חודש ימים!

המשך שבוע הבא

מידי שנה מרבית הצוות משתתף בהתוועדות. זו מההתוועדויות הבודדות שראש הישיבה אף הוא משתתף בה. פעמים רבות מתנגחים ביניהם המשפיעים ר' זלמן ור' זעליג ואז יש מה לשמוע. הכל סביב דרכי התשובה. זו לא התוועדות של התמימים, נוהג לייבוש לומר בידענות, זו התוועדות של הצוות בינו עם עצמו ומול אברכי אנ"ש שמגיעים מכל פינה להתוועדות המיוחדת הזו. ההתוועדות הזו יכולה להמשך ולהמשך ולהמשך והיתה שנה אחת שבה גם הראש ישיבה לקח משקה בשופי וסליחות התחילו לפני עלות השחר ממש!

תמיד ר' זלמן פותח את דבריו בכבוד ראש מאויים על מאמרי 'כי עמך הסליחה'. באחד השנים תיאר מכלי ראשון את המאמר שאמר הרבי שליט"א לבאי הצ'ארטר הראשון בתשכ"א וסיפר על הבכיות שהיו במאמר ואת תגובת המשפיע ר' שואיל ברוק. אולם עד מהרה כשר' זעליג ממלא את הכוסות עם לחיים ר' זלמן מתחיל להיות בגילופין ודווקא אז הוא מנשק את כולם ומלמד זכות באחת הפעמים הוא ממש בכה "יהודים צריכים להגיד סליחות? הקב"ה צריך להגיד סליחות".

הרבי בוכה עד מתי ריבוננו של עולם", אך זה היה נדיר.

משום מה השנה מענדי משרקי לא מחכה להתוועדות הזו. "לשמוע איך אחד עוקץ את השני"... מה הענין בזה?... "בתוך תוכו התגנבה חצי-מחשבה שאם דביר נגבי היה בישיבה, אולי אז הוא כן היה משתוקק לשמוע... לשמוע מה בעצם דביר נגבי חושב על סליחות בדור השביעי - -

"מי זה בכלל דביר נגבי", מנסה מענדי משרקי להסיט את המחשבה. "מאיפה הוא מחליט מה זה סליחות בדור השביעי?... יש בישיבה מספיק אנשים מיוחדים ובחורים נפלאים שהם לא פחות מהעובדים בליובאוויטש ולא פחות משכילים ולמדנים".

אין לו כבר עם מי לשתף מחשבות. הוא החל לפתח בתוכו חשדנות מכולם... הרי למשפיע ר' זלמן אי אפשר לומר דברים כאלה. הוא נראה כאילו לא מבין. הוא נגד זה. אולי אפילו יצחק עליו? אך באופן תמוה כשהוא ראה את רועי יצחקוב, הבחור הכי לא מתאים לשיתוף מחשבות מסוג זה, הוא שפך בפניו את ליבו.

לשניה רועי היה נראה אטום, כמו שהמשפיע ר' זעליג אומר עליו. אך מיד אחר כך הוא אמר בפתאומיות-קרירה-ומבובלבבלת "הייתי מקודם בבית ראש הישיבה כדי שיעבור על איך שכתבתי את השיעור כללי האחרון ושמעתי אותו משוחח בטלפון עם אחיו החילוני של דביר נגבי" - - הוא גם אמר למשפיע ר' זלמן שהוא לא חושב שיבוא השנה להתוועדות שבת סליחות "בלי דביר אין לי מה לבוא" - -